

ARCANE

LEAGUE OF LEGENDS™

PŘELOŽILA
DANA
CHODILOVÁ

AMBESSA

VYVOLENA VLKEM

C. L. CLARK

COSMOPOLIS

AMBESSA

VYVOLENA VLKEM

ARCANE
A LEAGUE OF LEGENDS™ NOVEL

C. L. CLARK

Přeložila Dana Chodilová

AMBESSA: CHOSEN OF THE WOLF;
A League of Legends: Arcane Novel

™ and © 2025 by Riot Games, Inc.

Cover copyright © 2025 by Hachette Book Group, Inc.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Dana Chodilová, 2026

ARCANE LEAGUE OF LEGENDS and all associated
logos, characters, names and distinctive likenesses thereof
are exclusive property of Riot Games,
Inc. Used Under License.

This edition published by arrangement with Orbit,
New York, New York, USA.
All rights reserved.

*Věnováno mé matce Rachel,
mé nevlastní matce Cindy
a všem ostatním ženám,
které mě našly, přihlášily se ke mně
a udržovaly mě na správné cestě.*

Její sen byl příliš živý na to, aby byl jenom snem.

Spoustu toho teď měla v mlze, ale jedno si pamatovala: seděla na černém trůnu, na vrcholku hory z – z čeho? Z kamení? Z těla? Netušila. Věděla však, že si jej vysloužila krví, krví vlastního těla i krví těch, kdo jí stáli v cestě. Tento dar jí věnoval Vlk, ale cítila v něm příslib...

Je tvůj – pokud si ho dokážeš vzít.

K O D E X
R O D U M E D A R D Ů

Medarda nade vše

*Důvtipný jazyk
je stejně cenný
jako ostrá ocel*

*Medarda
si razí svou
vlastní cestu*

*Medarda
bojujem čestně*

NESMRTELNÁ BAŠTA

Kilgrove
Dauvin

ROKRUND
Sidlo Medardů

Tereshni
Ta'Fik

Bel'zhun
Dorrik

Jihovýchodní Noxus

● Basilich

Vindor
Amenesce

● Krexor
Lisabetya

Fallgren
Jeon

● Piltover

● Kumangra

● Trannit
Smik

Strážcovo moře

První část

Prolog

Ambessa Medarda sevřela pevněji jílec svého kataru. Seděla ztěžka na koni a z jeho hřbetu sledovala, jak se na skalnatém jižním pobřeží bijí válečníci kmene Raxiů s vojsky jejího děda Menelika. Rámus srážejících se zbraní a sténání umírajících žen a mužů doprovázelo burácení rozbouřeného moře. Položila si ruku na teplou oblinu vzdutého břicha. Vrátila se domů do Rokrundu bojovat bitvu jiného druhu.

Raxiové byli jedním ze starých noxijských kmenů, které se po založení Noxu odmítly připojit k říši. Těžko říci, kdo měl na město největší nárok. Ambessina rodina mu vládla po staletí. Raxiové, ač sídlili v horách, si ale na něj dělali zálusk také a očividně se teď rozhodli ten spor vyřešit. Budiž. A tak jsou zde, stejně jako Noxijci. Rokrund byl Ambessin domov. Její druhé dítě se nenarodí mimo jeho hradby, i kdyby kvůli tomu musela pobít celou nepřátelskou armádu.

„Vlčí ženci!“ Zvedla katar nad hlavu a bojovníci za ní dali řevem najevo, že jsou připraveni. Vlčí ženci byli její elita, tvořili je ti nejsilnější válečníci, jaké kdy viděla bojovat v arénách po celém Noxu. Kmen Raxiů bude zaměstnán Menelikovými oddíly před sebou, takže nezaznamenaná vojsko, které se přizene ze severu a smete je do moře. „Urazili jsme dlouhou cestu a na jejím konci zjistili, že naše brány jsou zavřené. Pojďme je otevřít!“

Rozjeli se ze zvlněných kopců, dusot kopyt koní přehlušil i samotný oceán.

První nepřítel, na kterého narazila, na ni zaútočil dvouruční sekerou, mířil vysoko, chtěl ji smést ze sedla, ale Ambessin kůň se ráně vyhnul. Sekla muže do paže; vyjel a upustil zbraň. Vystříkla krev, možná vykřikl znova, ale ona už byla pryč.

Čas jako by se zpomalil, až se jí zdálo, že se tu snad plahočí odjakživa, v tomhle rudém blátě, s těžkým dechem, s rozbolavělými zády. Pak ji někdo stáhl z koně. Divoce kopala, až se osvobodila, ale zvíře přišlo o život. Břicho ji tížilo, věděla, že se na nohou neudrží dlouho. Každý krok byl čím dál tím namáhavější. V pravém oku ji pálila krev ze šrámu ve tváři, ale otřít si ji nemohla. Pevně je zavřela a rozhlížela se tím druhým.

Jakmile se obrátila, ucítila za sebou závan vzduchu. Přikrčila se a svezla se na kolena před dalším protivníkem. Byla to žena s kopím ve svalnatých rukou, zuřivě cenící zuby. Ambessa se potýkala s vlastním vztekem. Nedostala se až sem jen proto, aby se dívala, jak její domov padá do cizích rukou.

Vztyčila se a skočila.

Žena byla rychlejší, než vypadala, a navíc silná, odrazila úder kataru a útoku se vyhnula. Zatočila kopím, namířila ho na Ambessiny nohy, ale ta už se přesunula a napřáhla se, připravená udeřit –

Náhlá bolest jí přišpendlila paži k boku. Rozhlédla se, ale krev zalévající oko ji oslepovala. Nebýt Medarda, možná by v tu chvíli pocítila první záchvěv strachu.

Místo toho však zvedla katar, odrazila blížící se ránu kopínice a couvala, až dostala do výhledu ji i muže s kuší, jehož šíp se jí zabodl do levého ramene. Nebyla už schopna paži zvednout. Ale on právě nabíjel, a to znamenalo, že měla trochu času.

Vrhla se zase k ženě s kopím a tentokrát se jí povedlo prorazit její obranu. Válečnice jen hekla, jak jí katar projel tělem. Otevřela pusu, jako by chtěla zpochybnit to, co jí Ambessa provedla. Ale se smrtí se diskutovat nedá. Ambessa jí vytrhla čepel z těla a srazila umírající ženu na zem.

Zaslechla zasvištění a hned nato ji druhý šíp zasáhl do boku.

Moje dítě. To byla její první myšlenka. Hned po ní nastoupila bolest. Ta v rameni neznamenal nic oproti agonii, která jí vybuchla v boku. Zakousla se hluboko. Přesto Ambessa znovu zvedla katar. Při příštím kroku však zakolísala, koleno se jí podlomilo, padla na zem. Pokusila se zapřít rukama, ale zraněné rameno vypovědělo službu. Vykřikla, padla na břicho a překulila se na záda.

Každý nádech znamenal hotové peklo. Na celém světě jako by nezůstalo dost vzduchu.

Snažila se neztratit vědomí, ale vidění se jí úžilo, okolní svět se vzdaloval a tmavl. Žena, kterou zabila, ležela vedle ní, nevidomýma očima zírala do šedého nebe. Ambessa zanedlouho dopadne stejně.

Pak na místě ženy uviděla vlka, měřil si ji pohledem s tlamou nízko u země. Zvěstovatel Kindreda.

Přišel si pro ni.

Ambessa prochází tmou – a není na bojišti, to už opustila. Otře ze sebe vlhký sliz – placentu, jediné tak to dokáže popsat, i když ví, že tohle je opak porodu. Prochází po cestě ze silných kamenných bloků. Všude kolem se tyčí pilíře černého kamene a prostor zalévá rudá záře. Do stěn jsou vyryty postavy, ale nezřetelné. Neví, kde se to ocitla, ale ví, co dělá: čeká. Na co? Ne, pomyslí si, na koho.

„Haló?“ zavolá. Nikdo neodpoví, ani ozvěna.

Kalné šero před ní se trochu rozjasní. V dálce zahlédne trůn, kdosi na něm sedí.

„Haló!“ zavolá znova. Ale osoba na trůnu neodpovídá. Ambessa se blíží, nikdo ji nezastaví.

Po její levici se náhle rozletí kameny a Ambessa se opatrně přikrčí. Není tu ale s kým bojovat. Mezi troskami stojí postava, sutiny se vznášejí kolem ní a kolem... dalších postav. Mezi nimi, přímo v jejich středu, vidí Ambessa sebe samu.

Dívá se na sebe zvenčí, sleduje tu druhou Ambessu, tančící v místnosti plné ostatních, ztracenou ve vnímání vlastního těla, jeho krásy, jeho tužeb a krásných tužeb těch kolem. K tomuto je tělo určeno, to je to, čím je. Nohy ji nesou blíž. Chce se k nim přidat. Natáhne ruku –
Ne.

Proto tady není. Něco v ní si to uvědomuje. Cítí bolest ztráty. Tento život je už pryč. Toto tělo. Ví, kde se ocitla. Je ve Volrachnunu. Tam, kam Vlk odvádí velké válečníky po smrti.

Natáhne ruce před sebe. V šeru je spíš cítí, než vidí, vnímá jejich nepochybnost. Jejich sílu. Jsou pořád její.

„Co jsi zač?“ zavolá k trůnu, odvrátí se od vidiny vlastní extáze. „Co po mně chceš?“

Přidá do kroku, napůl běží, aby se dostala blíž. Celou dobu lituje, že nemá zbraň. Ty ruce jsou pořád její, ale připadá si nahá, neozbrojená a nechráněná. Ona je nahá.

A pak, jako by se podřídila logice tohoto snového světa smrti, je najednou oblečená: má šerpu přes rameno, náprsní krúnýř odhalující břicho a bitevní suknici se zlatými chrániči boků.

Ví, že tam u trůnu objeví svůj cíl. Pokračuje dál...

... a přeruší ji další scéna, tentokrát vidí mladou Ambessu, dítě držící v náruči ovečku. Nevzpomíná si, že by kdy nějakou chovala,

a přece – je v tom cosi povědomého. Je tak mladá, tak nevinná... Kdy naposled byla takhle nevinná? Netuší a zapláče nad tou mezerou v sobě, připomínající díru po zubu.

Kráčí ke svému menšímu já a vidí i své věrné dračí chrty, Kala a Tempera. Ať šla kamkoli, provázeli ji na každém kroku, dokud neumřeli. Tato ztráta je zřetelnější – dokáže bolest přesně lokalizovat – a k tomu i další související ztrátu, ztrátu dalšího přítele, ženy, která by tu teď mohla být.

Ambessa se po ní ohlíží, ale místo toho vidí zase trůn. Je blíž, osobu na něm však pořád nerozeznává. Ale ruce už nemá prázdné. V šeru místnosti se lesknou dvě zaoblené čepele, stejně zlaté jako její zbroj.

Zamračí se. Zbroj. Zbraně. K čemu jsou, když není s čím bojovat? Je teď ve střehu, blíží se k trůnu opatrněji.

Měla by to být krátká cesta, ale znovu a znovu ji přerušují vidiny sebe sama, některé ty chvíle poznává, a jiné zase ne.

Mladá Ambessa na bojišti, svírající v ruce meč mrtvé ženy.

Ambessa a Azizi, ona drží na klíně jejich první dítě, tiskne si Kina na hrud'.

Ta'Fik a Zoya, obklopeni dračími chrty.

Ta'Fik a Ambessa, obklopeni dračími chrty.

Starší Ambessa v mohutném křesle s mladou ženou a mladým mužem po boku.

Ambessa a táž mladá žena proti sobě, připravené jedna na druhou zaútočit.

Celý život, prožitý i neprožitý, to vše musí Ambessa minout. Odpoutává se od obrazů ze své minulosti a z budoucnosti, která nepřijde. Nepřijde, nemůže přijít, protože je mrtvá.

Stane pod schody vedoucími k trůnu.

Natáhne krk. Nemělo by ji to překvapovat, a přesto žasne.

Ta postava na trůnu vysoko nahoře je ona sama.

Nadme se pýchou. Tohle jí vynesla její statečnost. Popojde o krok ke stupínku a bosou nohou uvízne v zemi.

„To právo si musíš vysloužit.“

Ten hlas vychází jakoby odevšad a odnikud, tlačí se jí do uší a zní ozvěnou v hlavě. Dva hlasy mluví najednou, hluboký a vysoký, mírný a rozhodný.

„Jak?“ ptá se.

„Jak myslíš?“

Ze stínů se vynoří tvor, kráčí na nohou zakončených kopyty. Hřívnatá hlava se sklání a pátrá, jako by ji očichávala. Má čtyři uši, dvě vztyčené jako vlk, dvě svěšené dolů k čelisti.

Kindred.

„Vysloužila jsem si své místo v bitvě, ne?“

Je to od ní možná drzé, ale trůn má přímo před sebou. Ocitla se ve Volrachnunu. Co ještě musí udělat, aby se osvědčila?

„Vysloužila sis své místo ve Volrachnunu,“ praví ty dva hlasy.
„Ale vysloužila sis místo v legendě?“

Natáhne k ní jakousi cetku, trojhlavého vlka, vznáší se a točí ve vzduchu mezi nimi.

Ambessa po něm sáhne, ale Kindred jí ho stáhne z dosahu.

„Musíš se podrobit zkouškám.“

Ambessa dochází trpělivost. „Podrobím se každé zkoušce, kterou mi připravíš.“

Kindred nemá tvář, která by se mohla usmívat, Ambessa však cítí, že je pobaven.

Najednou se ocitá v rozlehlé aréně obklopené ze všech stran římsami a stupínky a na těch stupních sedí její publikum. Vidí jeho zbraně, jeho zbroj. Je to její obecenstvo a zároveň její soupeř. Ví, že je to tak, přestože se k ní nikdo z nich neblíží.

Za sebou uslyší kovový zvuk.

Stane před ní veliký bojovník se zlatým štítem. Horní část těla má nahou, až na zlaté brnění obepínající ramena a vršek hrudi. Rukavice, holenní chrániče, boty, přilba, vše je ze zlata. Plášť barvy čerstvé krve. Tohle je země hrdinů. Ambessa se v porovnání s ním cítí nicotná.

Po trůnu nezbyla ani stopa, ale Ambessa tomu rozumí.

„Musíš si to právo vysloužit,“ říká ten hlas. Ty hlasy.

Rozběhne se k zaštitěnému válečníkovi, zaútočí půlměsícovitými čepelemi, ale Štítonoš je najednou za ní. Strčí do ní a ona sklouzne po zemi.

Dav volá po její krvi, po krvi Štítonoše, po krvi všech a kohokoli, a ona jim ji dopřeje, protože k tomuhle je tělo určeno, tohle je to, čím Ambessa je!

Vyhne se jeho kopí a doráží na něj znovu a znovu, každý výpad je odražen, po každé vykryté ráně následuje protiútok. Bleskne jí hlavou, že jsou si rovni, ona a tento legendární válečník.

Není však čas na to, aby si blahopřála. Štítonoš ji praští přilbou do tváře a ona couvne a zapotáčí se. Další útok Štítonošova kopí a ona se pod ním překulí – až pak si uvědomí, že má břicho tak malé, že to dokáže. Kde je její dítě? Není však čas nad tím bádat. Vyskočí do vzduchu, aby na něj zaútočila seshora, jako blesk z nebe.

Zachytí ji a strhne ji dolů. Čepel jí vyklouzne z ruky.

Pomyslí si: Tohle je smrt? Protože se ožývá jásot. Zní však jako truchlení, zní jako kvílení. Zní to jako její děd Menelik na cvičišti, když jí říkal, aby vstala!

Někdo ji sleduje. Jeho hlas zní jako ten dědův.

Vstaň.

Ambessa z lehu na zádech vzhlíží ke Štítonošovi. Nevídí jeho tvář, a přesto vnímá ten nezúčastněný pohled. I když je zraněná, převálí se na břicho.

Ještě není vyřízená.

Znovu se zvedá. Sebere půlměsícovou čepel. Vzepře se na koleno. Všechny rány, které kdy utřžila, se nyní otevřely, nově krvácejí a Štítonoš se blíží, obklopený dalšími bojovníky: vražedkyní se dvěma rudými dýkami a zlatým náprsním krunýřem, strnulým mužem se vztaženou paží a pláštěm z černého havraního peří, se zlatě se lesknoucími nárameníky... a dalšími a dalšími a dalšími. Jdou si pro ni.

Ještě ale není vyřízená. Zvedá se. Čelí jim.

Štítonoš skloní zbraň a pokývne, což si Ambessa dokáže vyložit jen jako respekt. Zlatý štít se stáhne.

„Co to znamená?“ ptá se Ambessa.

Neodpoví jí. Neodpoví jí nikdo z těch hrdinů. A tak k nim Ambessa popojde –

A o krok se přiblíží k trůnu. Najednou se zase ocitá v temné místnosti plné kamene a vzpomínek.

Trůn je prázdný, Ambessa k němu stoupá, ale do cesty se jí opět postaví Kindred.

„Splnila jsem tvou zkoušku. Tví hrdinové mě nechali projít.“

„Jednu zkoušku,“ řekne Kindred. „Dávno víme, že jsi ochotná zabíjet, Ambesso, válečná vůdkyně klanu Medardů. Tvé zkoušky ještě neskončily!“ Hlasy se proplétají do mohutného skřeku, zní vzájemnou ozvěnou, střídavě spolu ladí i nesouzní.

Ambessa se otře a přitiskne si ruce na uši.

„Budu čelit tvým zkouškám!“ houkne do tmy.

A zničehonic už není ve tmě. Pouze ozvěna naznačuje, že kdy byla v té temné síni:

„Proliješ krev druhých, ale co ta tvoje – tvá vlastní – tvé vlastní srdce –, obětuješ ho?“

Obrátí se a pátrá po Kindredovi, ale není tam.

Stezka před ní je jasná, rozpálená pouštním sluncem a jsou tam lidé, lidé, spousta lidí – pláčou pro ni pod svými maskami. Zpívají a kvílí a ječí a ona cítí jejich žal, ale jsou tu i jiní, ti netruchlí vůbec, obklopují ji, spousta barbarských nohou a barbarských rukou v rozedraných vandráckých pláštích. Není tu pro ni místo, jen to, které jí udělají, a tak tam jde a kráčí, kam ji vedou. Bubeníci nahoře na nebi udávají rytmus jejích kroků.

V náruči chová zlatou ovečku. Je tvrdá a studená a složená z mnoha malých částí. Je na ní cosi povědomého.

„Co je to?“ ptá se. Odkud se to vzalo?

Nedostane se jí žádné odpovědi, jen pocit, že je ovečka vzácná a že ji musí chránit, děj se co děj.

Postupuje dál, netuší, co hledá, odstrkuje stvoření, která kvílí, stvoření s bezokými tvářemi, s modrou kůží, s ústy tak širokými, že by pohltila ovečku, kterou si tiskne na hrud'. Sklání hlavu, aby ji chránila, aby chránila sama sebe před okolní kakofonií, v téhle oslepující poušti.

Má strach. Takový strach necítla už dlouho.

Dej mi ji.

Ta slova k ní dolehnou a ona sevře ovečku ještě pevněji.

Pusť ji.

„Ne,“ zašeptá a zavrtí hlavou.

Vřískající truchlící v pláštích se tlačí blíž a blíž, až Ambessa padne na kolena. Ovečka v její náruči jako by se chvěla. Jak by se jí mohla vzdát? Je její součástí. Je její. I když je z kovu, ty velké tmavé oči jsou vřelé a laskavé. Potřebuje ochránit.

Ale pak k ní dolehne ozvěna Kindredovy poslední otázky.

Oběť.

Ambessa zvedne ovečku a pustí ji.

Ta se vznese vzhůru a ona okamžitě zalituje toho, co udělala. Ovečka stoupá nad ni, nad ně všechny. Ocítá se už mimo dosah,

nikdy ji nedostane zpátky. Slunce spaluje Ambessinu kůži čím dál víc. Bílé roucho, které má na sobě, ji nechrání. Tančící průvodci jsou stále zběsilejší, obklopují ji. Bubnování přehlušuje tlukot jejího srdce. Kvílení zejících úst dusí její vlastní křik.

Ovečka vystoupá až k tlamě mnohohlavého vlka. Vzpomíná si na něj. Ta cetka, vířící před Kindredem, kterou jí nabízel. Ovečka bude pohlcena, pokud ji Ambessa nezachrání.

Nech ji jít.

Ale to nemůžu, pomyslí si.

Musíš.

A pak je ovečka pryč a vlčí hlavy cení zuby a ona brečí pro ovečku, která je pohlcena, brečí a křičí jako ti, kdo truchlí pro ni, drásá si nehty obličej, až krvácí. Ale nedbá na to. Něco je pryč, někdo je pryč, všechno, co znala –

„Oběť,“ pronese dvojité Kindredův hlas.

Ambessa se ocitá zpátky v tmavé síni Volrachnunu před Kindredem a ten jí nabízí vše, co chce nejvíc. Natáhne se po tom, po tom beztvarem cosi, po tom nedotknutelném – Co ji to bude stát? Co bude muset obětovat?

„Zaplatím za to,“ řekne. Zaplatí za to jakoukoli cenu.

Sevře v dlani mnohohlavého vlka a v žilách jí zahoří krvavě rudé světlo jako proudy sopečné lávy. Pálí to. Je to agonie.

Ambessa se rozječí, jak jí projde Kindredovo světlo, a až teď pochopí, co jí doopravdy nabízí. Šanci. Budoucnost na trůnu s mečem po boku. Tohle je její osud. Pokud se vrátí, může ho dosáhnout.

Nebo může zemřít. Může zaujmout své místo tady, v říši hrdinů. Může stanout v aréně vedle Štítonoše, oděná ve zbroji z legend, ve zlaté lví masce, s vlajícími bílými vlasy, rozevlátou lví hřívou, se zlatým nákrčníkem. Tito válečníci ji budou následovat a ona je povede na lov šampionů. Na lov vyvolených.

To je to, co vždycky chtěla – zemřít smrtí vlka. Být hodna Volrachnunu, a nyní se jí to nabízí.

Zaslouženě.

Potáhne s nimi – v břiše jí horce pulzuje – touto zemí hrdinů – břicho má ploché, ale to není správné – navěky s těmi, kdo složili zkoušky Vlka – světlo, bílé světlo a s tím pulzováním přichází prudká křeč – její vítězství je už jisté, tady ve Volrachnunu –

Ambessa se s heknutím probudila z krásného děsivého snu. Zdálo se jí, že v dálce zahlédla vlčí ocas mizící v mlze rozlézající se po pláži. Ucítla další mučivou křeč, sáhla si na břicho. Kontrakce. Objevila šíp z kuše, který ji zasáhl – *zabil mě?* Nahmatala okraje jeho hrotu. Vězel hluboko, ale nezdálo se jí, že má zpětné háčky. Ozvěna snu jí dodala sílu zatnout zuby a s mučivým zasténáním šíp vytáhnout.

Potřebuje se vrátit do rokrundské citadely. Dítě se dere na svět.

S námahou se vystrachala na nohy. Jednou rukou si přidržovala břicho, druhou si tiskla na ránu, prodírala se mezi těly rozasetými po kamenitém břehu. Burácení moře odumřelo spolu s koncem bitvy. Nepoznala, kdo zvítězil, padlí obou stran se mísili dohromady, ale zdi citadely pořád stály.

Ohlédla se přes rameno, zda neuvidí vlka, o němž byla přesvědčena, že se tu zjevil. Její sen byl příliš živý na to, aby to byl jenom sen. Spoustu toho teď měla v mlze, ale jedno si pamatovala: seděla na černém trůnu, na vrcholku hory z – z čeho? Z kamení? Z těl? Netušila. Věděla však, že si jej vysloužila krví, krví vlastního těla i krví těch, kdo jí stáli v cestě. Tento dar jí věnoval Vlk, ale cítila v něm příslib –

Je tvůj – pokud si ho dokážeš vzít.

První kapitola

O patnáct let později

Ambessa se zvedla a vyškubla svůj katar z těla binanského kapitána. Krev mrtvého muže stékala po zbrani na jeho koženou zbroj. Ten voják se jí postavil, poté co dorazila. Peří na jeho přilbici nakrátko hrálo všemi barvami a energicky povlávalo ve větru, když vyštěkával rozkazy svým vojákům, dalším oddaným služebníkům rodu Binanů, tady v jejich palácové pevnosti poblíž Kumangry. Nyní to peří leželo ochablé a mělo jen jednu barvu: narudlou hněď rozšlapaného bojiště.

Měl se vzdát.

Místo toho vyplýtlval svůj život a životy svých vojáků v marném odporu proti jejímu dobytelskému tažení. Ambessa teď ovládala oblast na východě a skrz rodinu Binanů možná i spojení s Ionií. Chtěla, aby jí byl Darkwill zavázán, až jednoho dne zaujme místo matriarchy klanu Medardů. Ukáže mu hned, co může nabídnout, aby pochopil, jak je nepostradatelná. A poté třeba... odsunula myšlenky na vzdálenou budoucnost. Prozatím se musí vypořádat se současností.

Její válečné oddíly sehnaly dohromady přeživší, kteří byli chytřejší než jejich kapitán. Shromáždily a svázaly ty vojáky v bujně trávě před samotným palácem. Žlutohnědá kamenná

cesta vedoucí do rodového sídla byla posetá těly, mnozí zajatci na ně hleděli s obavami. Většina z nich však sledovala pohledem jenom ji.

Samotný palác byl spíš džungle než budova, obklopený stromy – ne borovicemi, jaké Ambessa znala z hor poblíž svého domova v Rokrundu, ani palmami jako v Bel'zhunu, odkud přitáhla se svým vojskem. Byly to mohutné převislé stromy porostlé popínavkami.

„Ambesso.“ Rictus, její zástupce, k ní vlekl za paži mladou ženu. Z piercingů ve tváři jí visely kotoučky a černé šňůry. Byla vyděšená, ale choval se k ní mírně.

Ambessa pohlédla do dívčinych vykulených očí. „Ty patříš do rodiny Binanů?“

„Ano,“ odpověděla. „Jsem lady Mion z rodu Binanů.“

Ambessiny zdroje popisovaly kraj Binanů jako svěží, zelenající se krajinu. Exotické ovoce půjde ve zbytku Noxu dobře na odbyt a díky poloze se vyhnou clům Piltoveru. Rod Binanů byl starý a bohatý, ale již před generacemi sem přesídlil z Ionie z důvodů, které Ambessa ještě neznala. Bude dost času to zjistit.

„Generálko Medardo!“ zazněl do ticha mezi nimi pronikavý hlas. Kurýrka se prudce zastavila před Ambessou, jednu ruku si opřela o koleno a druhou jí podala zapečetěný dopis. „Naléhavá zpráva z Bel'zhunu.“

Ambessa se užuž chystala ztrestat to děvče za vyrušení, vyloučit ho z jednotky, ale její poslední slova ji zadržela. *Bel'zhun*. Svou dceru měla tady, bezpečně s sebou, ale syn Kino tam zůstal se svým otcem Azizim, dohlížel na jisté obchodní dohody. Dopis byl zapečetěn hvězdou Medardů, čtyřmi ostrými cípy, čtyřmi zásadami. Zalétla pohledem k Rictovi a lady Mion. Dívka se třásla. Ambessa se k nim obrátila zády a otevřela dopis.

Prolétla ho a neubránila se těžkému povzdechu. Přečetla si jej znovu, pomaleji, cítila, jak se jí svírá žaludek. Složila dopis a podala ho zpátky kurýrce.

„Dej to k mým věcem.“ Hlas měla pevný, nezradil ji.

Obrátila se zpátky k lady Mion.

„Kde je zbytek tvé rodiny?“

„Otec je mrtvý a matka stará. Pečuje o ni sestra,“ odpověděla. Hlas měla něžný, ale ústa pevně stažená. „Spravuju panství sama.“

„Byli tam taky... vězni.“ Pauza v Rictově sdělení byla významná.

Ambessa si dívku ještě chvíli měřila pohledem a pak nařídila: „Odved' mě k nim.“

Rictus předal šlechtičnu páru vojáků a doprovodil Ambessu do paláce. Nebyla to žádná nová stavba, rod Binanů zde sídlil po generace. Některé stromy, které Binanové pěstovali v kamenné budově, musely být starší než sama Ambessa. Pokoje, jež měli, byly v zásadě nezajímavé – žádné velké poklady, až na místnost plnou knih a svitků, snad knihovnu či něčí pracovnu. Zapsala si do paměti, že je musí nechat převézt do Bel'zhunu. Rictus se zastavil na konci chodby, kterou neosvětlovaly kroucené svícny jako zbytek paláce. Dveře byly u kliky rozbité. Někdo – někdo z jejich lidí – je vykopl.

V poutech se tam krčila hrstka vastajů, někteří měli špinavou srst, jiní ochablé peří nebo matné šupiny. Ambessa nakrčila nos nad jejich pachem. Byli tu drženi dlouho. Ostražitě ji pozorovali, jak vchází dovnitř. Zvlášť jeden z nich ji sledoval pronikavěji než ostatní, znervózňujícím pohledem svých hranatých panenek.

Kývla na něj. „Ty. Co tady děláš?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Ambessa: Vyvolena vlkem**.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.